

slovenska
DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

Ustal je! Ni ga tukaj!

Mark 16: 6-7

LETNIK XLVIII

MAREC-APRIL 1998

ST. 3-4 NO 3-4

*Božje milosti polne velikonočne praznike
želita vsem bralcem in prijateljem
Uredništvo in uprava.*

Za Veliki teden

V vsakdanjem življenju tako radi postanemo površni. V velikem tednu nas mora spomin na Kristusovo trpljenje zdramiti. Ne bi smela mimo nas svetost in resnost velikega tedna, ne da bi globoko odjeknila v naših dušah. Za ceno božjega trpljenja smo odkupljeni, da bi živeli s posvečujočo milostjo božjo in se zveličali.

Greh je ločil človestvo od Boga. Nastal je prepad med človekom in Bogom in noben človek ni mogel tega prepada premostiti. Kdor bi ga hotel premostiti, bi moral dati Bogu zase in za vse človestvo primerno zadoščenje. Toda takega človeka ni bilo, ker je po Adamu vsa množica postala grešna. Ljubezen božja pa je večja kot človeška krivda. Sin božji se je učlovečil, da je mogel kot človek zastopati ljudi pred Bogom Očetom. Vsako njegovo delo je imelo neskončno vrednost. Sv. Tomaž pravi, da bi mogla vsaka kaplica njegove krvi ves svet oprati vsega zla. Toda Kristus odrešenja ni vzel na lahko. Najbolj dragoceno življenje, kar ga je kdaj zemlja nosila, je bilo žrtvovano v najbolj sramotni smrti v nedopovedljivem trpljenju.

Tragika njegove smrti dramatično narode in priča o velikosti greha. So krivice, o katerih mislimo, da se ne dajo drugače poravnati kakor s trpljenjem. So zločini, o katerih mislimo, da ni možno drugače zadostiti pravici, kakor da se prelije kri. Kristus je vzel vse grehe človeštva nase (tudi moje in tvoje) in je zanje dal polno zadoščenje Bogu s tem, da je trpel in dal v smrt svoje najdragocenejše življenje. O, saj ne morem na kratko tega razumeti! Pustiti moram, da prav počasi vpliva na mojo dušo, kaj se pravi: Bog je zame trpel, trpel do smrti. V kolikor to razumem, razumem tudi, kako velika je krivda greha pred Bogom.

Tragika njegove smrti dramatično narode in priča o velikosti božje ljubezni "Večje ljubezni nima nihče, kakor tisti, ki da svoje življenje za svoje prijatelje."

Za tragiko njegove smrti pa je njegovo vstajenje. Njegovo in tudi moje, če živim iz milosti, ki jih je zame zaslužil...

DOBROVSKA DEKLETA NA VELIKO SOBOTO NESEJO K ŽEGNU: Kolač, spomin Kristusove traveje krone, pet rudečih pirhov, Jezusove rane in kri, tri korenine hrena, žebelje s katerimi so Kristusa pribili na križ, gajat, jagenčka - samega Jezusa, ki je bil za nas križan.

slovenska
DRŽAVA
FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates:
\$15.00 per year
\$1.50 single issue

Advertising: \$0.45 per agate line

Member of Multilingual Press
Association of Ontario

Member of Canadian
Multilingual Press Federation

Owned and published monthly by Slovenian National Federation
of Canada

Marta Jamnik-Sousa, President 79 Watson Ave. Toronto, On.
M6S 4E2

Lastnik in izdajatelj Slovenska Narodna Zveza v Kanadi
ga. Marta Jamnik-Sousa, Predsednica

Edited by Editorial Board

Urejuje konzorcij Slovenska Država

Zastopnika:

Slavko Skoberne
España 1316
Castelar (1712)
Prov. Buenos Aires
Argentina

Avguštin Kuk
16 Northfield Rd.
Scarborough, Ontario
M1G 2H4 Canada
T/FAX (416) 439-8387

TELEPHONE # (416) 766-4848
FAX # (416) 766-7088

Letna naročnina: Za Kanada in ZDA \$15.00. Za Argentino in
Brazilijo po dogovoru; Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija in
druge države \$12.00 U.S. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno da bi se
avtorjeva naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem
uredništva in izdajatelja.

RAZMIŠLJANJA PRED NOVIM TISOČLETJEM

Človeštvo se približuje novim stoletjem, novemu tisočletju. V drugem je preživelo križarske vojne, velika preseljevanja in potrese, prvo in drugo svetovno vojno, krvave revolucije. Slovenski narod, majhen in žilav, je kljub viharjem, ki so vzplamteli nad našo zemljo, preživel komunistično revolucijo, krvavel, pa vendar obstal. KPJ je z v Moskvi izšolanimi boljševiki Titom, Kardeljem, Kidričem, M. Mačkom in drugimi izrabila nemški napad na Rusijo in začela po Stalinovem povelju krvavo revolucijo. Revna in slabo vladujoča Evropa je bila z Leninovo ideologijo in Stalinovim nasiljem izročena dvema totalitarističnima sistemoma, na Zahodu nacizmu, na Vzhodu boljševizmu. Hitler je načrtoval zmago s povečanjem nemškega naroda od 100 na 250 milijonov. Sanjal je o preselitvi sto milijonov iz uralske nižine in ruske puščave z mejo med veliko Nemčijo in slovansko Rusijo. Hitlerjev sistem je sličil Stalinovemu boljševizmu in želje: sanjal je o nemški meji na Uralu, Stalin o ruski meji na Renu. Prvi je za izvedbo svojih načrtov zahteval od nemškega naroda največ žrtev; nemški narod naj bi postal vegetarijanec, se odpovedal tobaku in s hitrimi vojaškimi posegi (Blitzkrieg) dosegel večji življenjski prostor. Oba sta zasledovala svoj cilj: Hitler s svojimi SS tolpami, Stalin s svojo nečloveško NKVD.

Časovna zgodovina je že potrdila: Churchill, Roosevelt in Eden so s svojimi generali, ki so jih spremljali na srečanjih v Teheranu in Jalti, z vojaškimi podporami največ pripomogli k ruski zmagi nad Nemčijo. Hitler namreč ni pripravil potrebnih divizij, da bi dosegle Moskvo do zime.

Še nekaj je pozabil Hitler, to danes pozabljajo tudi zavezniški stratezi: da Rusija nikoli ni tako močna kot zgleđa, prav tako nikoli tako šibka, kot domnevajo (Johnson). Hitler je podcenjeval rusko vojsko, prav tako Angleži in Francozi. Rusko moč so primerjali s poljsko. Stalin se je zavedal, da mora osmerjati rusko obrambo na Dnjepru
dalje na str.7.

HABEMUS CARDINALEM!

foto A. Kuk

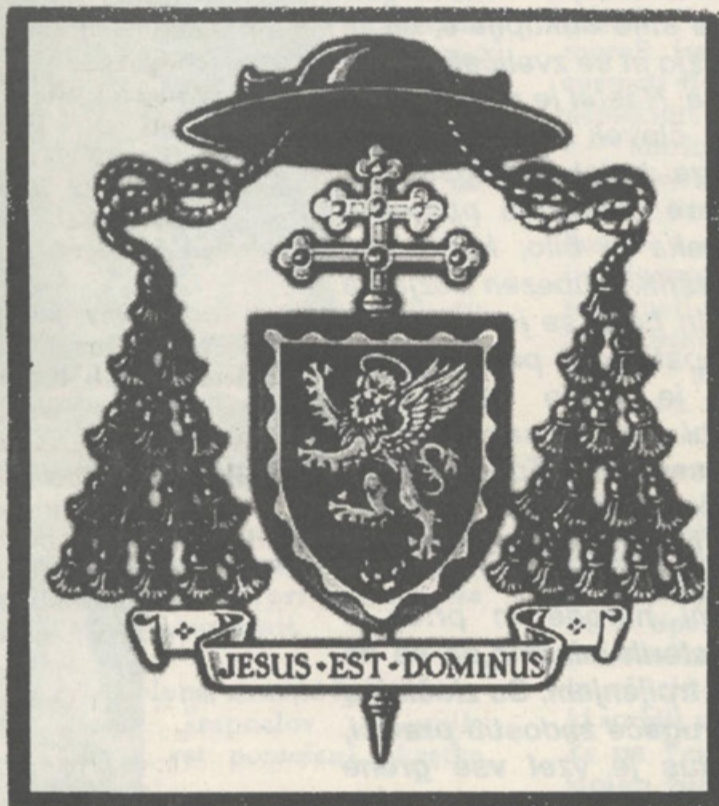
Kardinal med župljani v šolski dvorani.

Po ganljivi svečanosti "ustoličenja" 20 novih kardinalov na trgu sv. Petra, dne 21. februarja, ob prisostvovanju 15.000 vernikov med njimi mnogo Slovencev iz Kanade, ZDA, Slovenije in drugih krajev sveta, ki so se prišli poklonit kardinalu - Slovincu-torontskemu nadškofu dr. A. Ambrožiču, je po povratku v Toronto, v navzočnosti najvišjih cerkvenih in civilnih dostojanstvenikov, novi kardinal daroval slovesno sv. mašo v nabito polni cerkvi povabljenih gostov.

Tej slovesni "rudeči" maši v st. Michael katedrali so sledile podobne maše še v več cerkvah kardinalove nadškofije, ki je največja angleško govoreča škofija v Kanadi. Prvo svečano mašo je kardinal daroval v župniji sv. Issac Jogues v Pickeringu, prvi novi cerkvi, ki jo je kot škof pred leti blagoslovil.

10a THE CATHOLIC REGISTER

Week of March 9, 1998

The Cardinal's coat of arms

Depicted on our front cover is the cardinal's new coat of arms. It differs from his previous one as archbishop in that the hat is now red instead of green and there is an extra row of five tassels.

The principal charge of the shield is the gold-winged lion, symbolizing the Risen Lord. The lion is also symbolic of St. Mark, in whose Gospel the cardinal did his doctoral studies.

In base the crescent chequy is taken from the arms of the former duchy of Carniola, now part of Slovenia, where the cardinal was born.

The motto, Jesus is Lord, is one of the earliest professions of faith in the Resurrection of Jesus.

The five rows of tassels stand for, from top to bottom, deacons, priests, bishops, archbishops and cardinals.

Onečastčena podoba brezjanske Marije

Nerazumljivo dejanje

DEMOKRACIJA. 12. MARCA 98

Študentke in študentje, ki se vsako sredo zbiramo v cerkvi sv. Alojzija v Mariboru k študentski maši, smo prizadeti ob zadnjih dogodkih, ki so onečastili podobo brezjanske Marije.

Nerazumljivo je, kako nekateri vidni predstavniki slovenskega javnega življenja opravičujejo dejanje, ki je zadelo v bistvo krščanskega verovanja. Zamenjati Jezusa Kristusa s kakršno koli umetniško ustvarjalnostjo in svobodo. Predvidevamo, da skupina Strelnikoff ne ve in ne razume, kaj kristjanom

pomeni simbolika Marije z Jezusom, zato lahko z Jezusom rečemo: Gospod, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo. Nevednost, ignoranca in tudi naše obžalovanje, da se nekaj takega lahko zgodi, nas ne odvezuje od resnega premisleka o tem, kaj kdo komu v tej državi pomeni. Ne odvezuje nas od odgovornosti, da o neki zadevi premislimo na različnih ravneh in jo presodimo tako z vidika umetnosti kot tudi prava, etike in dobrega ali slabega okusa. V družbi, kjer je vse dovoljeno, kjer ni nobenih meja spoštovanja bližnjih in drugačnih, kjer ni

nič več sveto, v taki družbi nas je lahko samo strah, kaj si bo kdo izmislil jutri, če mu danes ne povemo, da obstajajo tudi neke meje. Varuhi miru v družbi so tisti, ki so na najvišjih mestih. Iz njihovih ust pa slišimo opravičevanje in relativiziranje. In to je nevarneje kot Strelnikoff.

Člani AKZ Amos, Zdrženja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov. Skupnosti krščanskega življenja in vsi drugi (podpisani so 104 študentje in študentke)

Skavtinje in skavti pri Mariji Brezmadezni v New Toronto- Kanada, se pridružujemo protestu svojih skavtskih prijateljev v Sloveniji, ob sakrilegni gesti blatenja Brezjanske Marije na CD plošči Strelnikoff v necivilizirani obliki. Ko bomo obiskali Slovenijo bomo poromali k Mariji na Brezje in jo prosili za odpuscanje, za zalitev neodgovornih malopridnežev in izrodov slovenskega naroda.

Miriam Ferkuļ - Tom Lukas

Javno ogorčenje so izrazili tudi nadškof dr. F. Rode in bogoslovci ljubljanske in mariborske teoloske fakultete in nesteti drugi slovenski verniki.

NOB - MIT

ali pripoved o potvarjanju resnice

"Živimo v brezmejnem pomnoževanju idealov, fantazem, podob in fikcij, katerih vzorce ponavljamo v nekakšnem ravnodušju, kar je značilnost našega kulturniskega blefarstva in snobizma", tako je dejal Niko Grafenauer na eni letošnjih Prešernovih proslav. Idealiziranje NOB je fantastična fikcija, kar levica ponavlja čisto brez vsakega sramu.

Če je bila svoje čase, denimo pred petdeset leti in manj, NOB utelešenje pridobitev revolucije, to danes sploh ni več; danes naj bi veljala NOB kot resnični dejavnik za poraz nemškega vojnega stroja, mit, ki je nedotakljiv. Ta povečan in povsem neosnovan povdarek na zaslužnostih in veličini NOB je slišati ne le od strani "borcev", ki jih je samo še malo, a je njihovo število naraslo na deset in deset tisočev zaradi nezaščitljivih privilegijev, ki so borcem po krivici še vedno na voljo, v vrste teh zagovornikov je bil pritegnjen celo Janez Stanovnik, ki je že leta bil v tistem pozabju, kajti kot nekdanji predsednik predsedstva republike Slovenije, naj bi s svojim posegom in pričevanjem dodal ustvarjanju mita večjo težo. A on še zdaleka ni edini.

S tem, da sta Jansa in Peterle predstavila v slovenskem parlamentu osnutek lustracijskega zakona, je nastala v Slovenski levici gotova zaskrbljenost, da bi lahko blesteča podoba NOB bila postavljena pod vprašaj

Še bolj jasno pa je postalo, da ni mogoče rešiti ugleda komunistične partije, ki se je v svetovni javnosti ne le razblinil, marveč spremenil v skrajno negativno oceno - dokumenti dokazujejo, da ima na vesti nad sto milijonov žrtev - Sloveniji pa je vpliv komunistične partije v breme pri njenih prizadevanjih za vstop v Evropsko zvezo in je bil najvažnejši dejavnik, da Slovenija ni bila sprejeta v NATO. (in ni upoštevana pri deželah Zapadne Evrope za standardizirane skupne denarne enote EURO. op.ur.)

V zameno pa so se vrhovi slovenske politične levice zakleli, da je spet treba ovekovečiti ugled otroka komunistične partije, slovenske NOB, tudi če gre za ceno ugleda partije. Tako je Pahorjeva veja slovenske komunistične partije obsodila partijo, obsodila zato, da bi lahko postavila mejno črto med komunistično partijo in NOB. In Pahor je ponovno povdaril, kako veličastno vlogo je NOB odigrala v slovenski zgodovini. Spet je zadobila povdarek krilatice med drugimi tudi od predsednika Zveze borcev Dolničarja, da je bilo slovensko

partizanstvo vojska, ki da se je borila na strani zaveznikov in doprinesla pomemben delež k njihovi zmagi. Kako drugače je v resnici bilo!

Namerno potvarjanje resnice je ustvarjanje mita, ki naj ga sprejmejo tudi bodoči zgodovinarji.

Poglavitna resnica je, da je bila NOB, to je slovensko partizanstvo, zamisel slovenske komunistične partije, ki jo imajo sedaj celo mnogi komunisti sami za zločinsko. A res je tudi, da partija sama dejansko ni šla v boj, ni strahovala vasi ni pobijala civilnega prebivalstva, ni požigala slovenskih naselij. To so počeli partizani, skupno z roko v roki z VOS, kar je skupaj z OZNO, UDBO, slovenska NOB. Da, POVOJNE MORIJE IN UDBA IN VOS IN MEDVOJNA NASILJA, TO JE NOB!

Res, v ozadju je bila slovenska komunistična partija in je tako soodgovorna, če ne odgovorna za vsa početja, ki jim pridevek zločinska nedvomno pripada. Res je pa tudi prav tako, da je slovensko partizanstvo, to je NOV ali NOB soodgovorno, če ne odgovorno za vse neizmerno zlo, ki ga je slovenski človek, zlasti v ljubljanski pokrajini, moral prestati med vojno. Pa ne samo v ljubljanski pokrajini; kot da bi izzivanje Nemcev v Dražgošah in nato predčasen umik bilo kaj drugega.

NOB ima na vesti številne umore duhovnikov, Mavserjeve družine, Ehrlicha in Natlačena in Grozdeta. So bili ti umori in blatenje Rožmana in požig Turjaka in pokolj Turjačanov boj proti Nemcem in Italijanom? Ali so bile tatvine po vaseh, ki so jih ponovno in ponovno zagrešili partizani, doprinos k zavezniški zmagi? Skratka, NOB je bila samo in zgolj revolucija, krvava in nečloveška, ki je bila vsiljena slovenskemu narodu in ki je nujno narekovala samoobrambo.

Mit poveljevanja NOB je zlonameren, daje pa, tako izgleda vsaj zaenkrat in začasno, a gotovo ne za vedno, obliko prikazati na zviti način NOB v lepi luči, poteza, ki bi bila popolnoma brezuspešna, če ji ne bi istočasno ustvarjali nasprotnikov. Vemo, da je bila "bela garda" izraz z zaničljivim prizvokom (izposojenim iz ruske bolševiške revolucije) op.ur.), ki si ga je partija izmislila v uporabi veliko prej, predno je tako imenovana bela garda sploh nastala. Danes, ko je vse že zgodovina, slovenska politična levica spet ustvarja dva nasprotujoča si tabora: NOB na eni strani, z blestečo zgodovino (če to ne bi

bilo žalostno bi se moral človek samo smejeti) in na drugi strani nasprotniki NOB z umazano preteklostjo, revanšisti, fašisti, jansisti in kolaboracionisti - beseda "izdajalec" ni več zaželjena, ker tukaj manjka objekt, kdo naj bi bil koga izdal. In v kolikor bi naj NOB le bila vključena v boj za pravičnejšo ureditev družbe, je bila boj za izboljšanje bede slovenskega življa", ki da jo je zakrivila Cerkev. Tako pravi Spomenka Hribar, ki spet stopa v ospredje klevetanja Cerkev in napadov nanjo in to do tolikšne mere, da ji povsem zmanjka logike, ki je ne pozna ali noče poznati, zato ni vredno z njo začeti polemike.

Današnji nasprotniki NOB niso več domobranci; nje je še treba sramotiti in psovati in zmerjati. Tudi niso v popolni meri volilci, ki ne volijo levičarskih strank, četudi naj bi veljali, po Jelinčičevo in še mnogih kot "golazen", ki bi jo bili morali pokončati že ob zaključku vojne. Glavna nasprotnica je Cerkev, tako so si izmislili, ker so si pač morali izmisliti savažnika, ker tako zahtevajo komunistična pravila. Je li res ali ne, da je v vojnih časih Cerkev bila nasprotnica NOB? Gotovo je nasprotovala in je morala nasprotovati zločinu. Vsekakor pa je res, da je Cerkev bila in je žrtev NOB. Kot je bila med vojno vsaka žrtev NOB ožigosana kot zločinec, izdajalec ali nekdo, ki je "že moral kaj zagrešiti", tako so danes napadi na Cerkev iz vidika slovenske politične levice potrebni v tolikšni meri, da se ji slovenski komunistični veljaki posvečajo z zločnimi napadi. Spomenka Hribar jo krivi za vse zlo in vse nesreče, ki so kdaj koli in kjerkoli težili slovenski narod. Kakšen nesmisel, kakšna laž, in kakšna zloba! Da je Cerkev celo kriva pokolov v Teharjah in Kočevskem rogu. Samo tega še ni bilo slišati, da je tudi zakrivila drugo svetovno vojno in postavila Hitlerja na oblast. A to še pride?

Zelo prav je zapisal dr.Urbanc v svojih "Poročilih", da je NOB največja prevara in da je 22. junij 1941 začetek komunistične delavnosti, to je revolucije. Da, revolucija in niti ne upor proti okupatorju. In danes, vsi miti, ki jih ustvarja levica in ob njej vsa njihova trobila, so načrtjen, morda celo neuspešen poskus, da bi prevpili zgodovino in ustvarili iz NOB neka, kar ni bila in ni: herojska vsenarodna vojaška tvorba, ki bi bila voljna sprejeti vsako žrtev zato, da bi slovenski narod svobodno zadihal. Samo mit, prevara in seveda laž. To vemo predvsem tisti, ki smo celo bili v njihovih vrstah (Tomšičevi brigadi), pa smo zaradi njih nečloveškega početja, kar je bilo edino pošteno, dali partizanstvu slovo in javno povedali, da NOB NI IN NI BILA NARODNO OSBOBODILNA BORBA, pač pa vse prej kot to.

Treba je pa priznati, da VSI PARTIZANI NISO BILI OZNOVCI, UDBOVCI IN VOSOVCI. Bili so - nihče ne more vedeti koliko - v partizanih tudi "iskreni borci za svobodo" in le ti morajo biti silno razočarani, ko njih naporji niso dosegli, da bi bila vsa Primorska, vključno Gorica in Trst, združena s Slovenijo in da je Koroska ostala v Avstriji. Tega je pa prav tako kriv komunizem v NOB.

c.j.m.

SLOVENSKA STEKLENICA OB 10-LETNICI

Zamisel o slovenski steklenici se je porodila leta 1988. Zamislil si jo je znani oblikovalec Oskar Kogoj, ki prebiva v Mirni pri Gorici.

Bilo je se v času Jugoslavije, katere režim je dušil vsakršen polet slovenske misli in zavesti. Toda v takratnih slovenskih krogih se je porajal tudi viden odpor proti grožnjam iz Beograda, ki niso ostajale samo pri besedah. Steklenica je bila izdelana. Njen vrat je imel tri valovne stopnje, torej predstavo o trojstvu, Triglavu. Na njej pa je bil odtisnjen tudi karantanski panter.

Polnjenje steklenice in njeno prodajo je prevzel vinogradnik Ivan Batič, (5261

Šempas, Slovenija) za najboljšim naravnim vinom. Steklenica je dobila številne odjemalce bodisi v slovenskem, bodisi v hrvaskem prostoru. Opremljena je z listkom, na katerem je v slovenščini in angleščini opis panterja, kot znaka Karantanije.

Letos praznuje steklenica 10 let svojega obstoja in njeno "državotvorno" slovensko vino si vtira pot tudi v Evropo, zlasti v nemški prostor. Slovensko zgodovinsko izročilo ima torej tudi svoj tržni pomen.

J. Š.

Poznan komunist poznanemu demokratu pred volitvami:

"Sedaj si bomo izvolili NAŠ parlament, potem bomo odobrili NAŠE zakone, pa nam jih ne bo mogel noben hudič razveljaviti."

ZAKLJUČKI PISATELJA DRAGO JANČARJA

o knjigi Timothy Garton Ash: THE FILE.
Povzeto po DELU, 12.2. 1998

Bilo je leta 1994 na kongresu PEN v Pragi, piše Drago Jančar, ko sem se pogovarjal z Angležem Timothejem G. Ashem in slovaškim pisateljem Martinom Šimečka o Havlovem govoru, v katerem je rotill pisatelje, naj se ne odvrtaajo od politike, kajti vsa mesta odločanja bodo zasedli ljudje skromnih duhovnih potencialov, ki našega, pravkar minulega in prihajajočega časa ne bodo razumeli. Havel je menil, da še nekako razume, da pisatelji ne morejo ali nočejo prevzemati političnih položajev, ne more pa razumeti, da tudi politiko v celoti, ne samo odločanja, ampak tudi mišljenje o družbi in njeni prihodnosti prepuščajo pragmatikom. Nismo si bili edini: Ash se ni strinjal s Šimečkom in menoj, ki sva menila, da je najbolje, da se pisatelji ne vtikajo v politiko. Tudi se ni popolnoma strinjal s Havlom češ da ni dobro, če se kritični intelektualci vpletejo v oblast. Trdil je, da je intelektualna kritika nepogrešljiva, brez nje moderna demokracija sploh ni mogoča. Toliko bolj je potrebna v postkomunističnih družbah, kjer se odpirajo občutljiva vprašanja, na katere ne morejo odgovarjati družbeni in ekonomski funkcionalisti, pač pa ljudje znanja, poguma, kritike in etične senzibilnosti. --- Drago Jančar se je spomnil te debate, ko je hotel napisati kratko poročilo o Ashevi zadnji knjigi in bi jo rad priporočil za prevod in natis. Toda kakšen smisel ima tiskanje te ali tej podobnih knjig, če ljudje ničesar ne preberejo?!

Pisatelj Jančar ne more pozabiti šoka, ki mu ga je pripravil televizijski prenos parlamentarne razprave o predlogu Resolucije o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima v Sloveniji, povezanim z Resolucijo 1096 Sveta Evrope o ukrepih za razgradnjo dediščine nekdanjih totalitarnih režimov.

Šok ni bil v tem, da resolucije niso sprejeli, piše Drago Jančar, to je bilo samo presenečenje. V demokratičnem parlamentu bi za tako resolucijo glasovali vsi poslanci. Tudi ni bil šok, ker je parlament svoje sporočilo, da prejšnji sistem očitno ni bil totalitaren, podaril Slovencem 10. decembra, na svetovni dan človekovih pravic. Na dan, ko so se v komunizmu brez sojenj pobiti še enkrat obrnili v grobu. Tisti, ki so še živi in se spominjajo neizmerne trpljenja, pa so samo

zamahnili z roko in rekli: še ena farsa... Na dan, ki ga bo treba z velikimi črkami zapisati v zgodovino slovenske provincialne omejenosti. Vse to je bilo samo presenečenje, kakršnih smo navajeni nemalo, piše Jančar.

Šok, in to dolgo trajen, je pa bil nivo razprave v slovenskem parlamentu, razprave o najbolj občutljivih stvareh preteklega in današnjega časa. Razprave, ki so jo v imenu vseh Slovencev, pametnih in neumnih, prizadetih in brezbriznih, poslanci Lešnik, Lavrinc, Beblerjeva et consortes, spravili čisto na dno. To je bila strašna preizkušnja za kritični razum, za najnujnejšo splošno izobrazbo.

Kakšen smisel ima priporočiti prevod in natis Asheve knjige DOSJE? Saj ljudje ničesar ne berejo iz gore tekstov na to temo, in ostaja za ljudi, sposobne tako vehementno in samozavestno govoriti veličastne neumnosti, popolna terra incognita. Kdor bi odprl samo eno knjigo Šolženicina, Londona, Havla, Michnika in drugih, ne bi mogel brez sramu spregovoriti niti besede tistega, ki se je v dneh pred 10. decembrom govorilo v slovenskem parlamentu. Tudi kolumnisti skoraj vseh slovenskih časopisov ne bi mogli brez sramu pisati tako omalovažujoče dokumentarna pričevanja od Teharjih do Golega otoka in drugih, če bi se poučili, kako je obravnavala podobne družbene zablode evropska in svetovna literatura in publicistika.

O najbolj občutljivih stvareh razpravljajo najbolj nekompetentni in neuki predstavniki ljudstva in pišejo najbolj zadržani zeloti prejšnjega režima, poudarja Drago Jančar. Šele zdaj, po tem 10. decembru, dobro razumem Havlovo opozorilo. Razumem tudi Asha. Nauk je preprost: ne moremo jim prepustiti, da govori v našem imenu, ali vsaj ob našem molčanju ne! Ashevo knjigo berem zdaj povsem drugače, piše v uvodniku Jančar, kot bi jo bral pred 10. decembrom. Za Slovenijo ostaja Ash z zadnjo knjigo, in z njim vsi nešteti avtorji, branje za današnji slovenski, še zmeraj popolnoma nereflektiran čas. Ničesar se nismo naučili. (T.G.Ash je eden najbolj verodostojnih pričevalcev o komunizmu in njegovem sesutju v Srednji Evropi. Dosje izraža nizkotnost in podlost tajne službe komunistov).

Kratke vesti iz Argentine

Mariborske šolske sestre v Argentini in v Urugvaju so dobile novo provincialko sestro Gregorio Sušnik. Čestitamo!

V letoviškem Miramarju je 4. marca po daljši bolezni umrl mizarški podjetnik Matevž Jelenc, brat dolgoletnega predsednika Slovenske Pristave. Naše globoko sožalje!

28. febr. je po kratki bolezni umrl B.A. nadškof in kardinal Antonio Quarracino. Dočakal je 74. let. Pogreba so se udeležili tudi slovenski duhovniki.

V Mar de Plata je proslavil svojo 90. letnico idealni slovenski duhovnik c. Boris Koman. Čestitamo!

Tomaž Kunstelj je novi opolnomočeni minister na veleposlaništvu R.S. v Argentini. Novemu sodelavcu veleposlanika prof. dr. Žagarja želimo mnogo uspeha!

Slovenska pristavska skupnost je v nedeljo 15. marca sprejela novega dušnega pastirja p.dr. Kukovico, ki bo nadomestil pokojnega Franceta Berganta. Novemu dušnemu pastirju izrekamo naso dobrodošlico!

Posredujemo vam zanimivo pismo iz Slovenije, ki je bilo napisano sredi marca t.l.:

Dragi! -- V februarju smo imeli zelo toplo pomlad, zdaj marca pa je bolj hladno. Premišljuješ kaj naj vam pošljem, o čem naj vam pišem, da vas bo, tam onkraj oceana, sploh zanimalo. Saj že tu po nekaj dneh (tednih) izgube novice svežost in ostrino po še tako šokantnih dogodkih.

Odločili smo se za naslednje: iz Družine - duhoviti Capuder z Dnevnikom iz Pariza in prav tak Rebula z odzivi na tekoče dogodke. Menda je vse ostalo iz Dela. Jančarjeva Anatomija nekega dosjeja, odlično napisan članek, vsi bi ga morali brati, in prebrati knjigo, ki je izšla v Angliji pod naslovom The File, A Personal History (avtor Timothy Garton Ash). Upam, da bo kmalu izšla v slovenskem prevodu. Je nadvse zanimiva, pretresljiva in poučna knjiga.

Zgodovinarji o komunizmu: J. Prunk ("uradni zgodovinar"), najbrž je moral napisati kaj s stisnjenimi zobmi; B. Mlakar in Jerca Vodušek Starič - oba mlajša, poštena, objektivna zgodovinarja.

Da je v Franciji izšla "Črna knjiga komunizma", delo več avtorjev, ki z dokumanti priča o zločinih, trpljenju, mučenju itd. v državah s komunističnim režimom, najbrž že veste.

Ob vsem tem se človek sprašuje to kot Jančar, ali ti naši komunisti sploh kaj berejo, ko vedno govorijo iste laži, neresnico.

Sicer pa celo krščanski socialist P. Kovačič Peršin v članku Hoja mimo življenja piše tako o duhovnih smernicah slovenske sinode, da se človek vpraša, če je sploh še kristjan. Rebula mu je v Družini odgovoril.

Seveda ne manjka Spomenke Hribar, ki kritizira knjigo zgodovinarke Tamare Griesser Pečarjeve "Proces proti ljubljanskemu škofu Gregoriju Rožmanu". Ponavlja iste teze kot jih poznamo že petdeset let in ima na razpolago arhive, ki jih v tujini živeča T. Griesser trenutno nima na razpolago. Znano nam je, da ji bo T. Griesser odgovorila!

Zdaj je na vrsti Cerkev, ki jo obstreljujejo z vsemi topovi. Ustavno sodišče je presodilo, da ji je treba vrniti gozdove v naravi. Nekateri rdeči sodniki Pretnar, Šinkovec etc. kritizirajo ustavne sodnike in bi jih najraje čimprej odstranili. Pravna država?!!

Danes zvečer smo pri poročilih na TV slišali, da je kulturni minister Jožef Školjč poddržavil Blejski otok, razglasil ga je za kulturni spomenik, zavrnil zahtevo blejskega župnika za vrnitev otoka. Župnika smo tudi slišali potem, da je zelo začuden, prizadet in da se bo pritožil.

Če pa poznaš vso zgodbo o J. Školjču, temu komsomolcu, ki ga je vzgajala komunistična partija, ki je bil ob napadu JLA na Slovenijo za to, da se ne borimo, ko so že tanki iz vrhniške kasarne krenili proti Ljubljani, pisal neki proglas in ga je potem njegov kolega Šetinc opozoril, da ga bomo imeli za izdajalca, je dovolj, da ti naraste pritisk. Tako. Tako je pri nas.

Berem trenutno Vladimirja Kosa Eseji z japonskih otokov. Zahtevno branje, gospod ni samo pesnik, je tudi filozof. - Prilagam obvestilo o izidu knjige Vladimira Habjana Mejniki slovenske zgodovine. Omeniti moram tudi izid knjige v Angliji: The Cost of a Reputation (Cena dobrega imena), avtor je Ian Mitchell, založba Topical Books. Je dokumentarno delo, ki obravnava vračanje vojnih ujetnikov in političnih beguncev na Koroškem. Opis sličnih dogajanj se nam obeta v še neobjavljeni knjigi grofa Tolstoja. Upajmo da bodo ljudje brali. --- Leppozdrav, N.N.

Obvestilo

Spoštovani!

Obračam se na Vas v zvezi z iskanjem neke osebe, ki se je kot otrok izselil v letih 1945/46 v Ameriko. Prosila bi Vas če lahko spodaj navedeni tekst objavite v Vašem časopisu., obenem Vas naprošam, če bi eventualne informacije lahko ljudje javili tudi na Vaše uredništvo.

Zaradi zapuščinske zadeve IŠČEM OSEBO po imenu IVAN TROŠT iz Cola nad Ajdovščino (Slovenija), rojen v Gorici, 1. novembra 1940 (Italija). Po posredovanju duhovnika g. Mirka Mazore je v letih 1945 odšel v Ameriko, kjer ga je posvojila slovenska družina. Ni mi znano ali je to Severna, Srednja ali Južna Amerika.

Vsem, ki mi bodo lahko pomagali in na kakršenkoli način posredovali informacije, se iskreno zahvaljujem.

Žgavec Franka, via Silvio Pellico 8, 34170 Gorizia, Italija, tel. 0481/534548
c/o NOVI GLAS, Riva Piazzutta 18, 34170 Gorizia, Italia tel. 0481/ 533177, fax 0481/ 536978

Že v naprej se Vam iskreno zahvaljujem in lepo pozdravljam,

Gorica 11. marca 1998 Franka Žgavec.

Slučajne informacije lahko pošljete tudi na uredništva S.D.

TORONTSKE NOVICE NAŠE DELO IN VESELJE

Poroča ga. Anica Resnik

Tretji mesec teče v letu 1998. Čas prinaša in odnaša dogodke in jih zapisuje v zgodovino našega osebnega in skupnostnega življenja. Ko starejši štejejo leta, praznujemo jubileje, obletnice in se poslavljamo od mladostnih prijateljev in znancev, s katerimi smo ustvarjali domove in družine, slovensko skupnost v novi domovini, se veselimo mnogo dobro opravljenih del in vidnih uspehov.

V naše stopinje stopa mlajši rod, odrasel v kanadskih šolah, po srcu in duhu zvest slovenskemu imenu in Cerkvi, ki jo v najvišji časti sedaj predstavlja med nami novi torontski kardinal, naš dr. Alojzij Ambrožič.

V novem letu so se na družabnih večerih zbirali Prekmurci, Primorci, lovci in še kdo drugi ter ob domači mizi in pesmi krajsali zimske dni... Koline so se pekle in za pusta je dišala špehovka.

Letošnji februar je bil mesec izrednih delavnosti: 8.februarja je Kreditna zveza Slovenija priredila seminar o pokojninskih skladih (RRSP in RRIF), 15 februarja pa so zborovali člani Hranilnice in Posojilnice J.E.Kreka. Številke kažejo povsod zdravo finančno stanje.

Da naši ljudje ne mislijo sami zase, povedo darovi vernikov pri Mariji Pomagaj, ki so v letu 1997 darovali čez 129 tisoč dolarjev za slovenske misijonarje, cerkve v Sloveniji, škofijske šole v Ljubljani, Želimlju, Vipavi in Kopru. To je samo ena vsota, ki gotovo ni edina za Slovence v Kanadi.

Instrumentalni koncert dveh slovenskih umetnikov (harfa Mojca Zlobko, violina Franc Kismal) v anglikanski cerkvi Našega Odrešenika v Torontu, je s podporo slovenskega ministerstva za kulturo in slovenskega veleposlanštva v Ottawi 20.februarja zaznamoval naš Presernov dan.

V izredno akustičnem prostoru smo poslušali nadarjeno umetnico Mojco, ki od svojih 14 let že zna s spretnimi prsti izzvati angelske melodije iz harpinih strun. Violinist Franc Kismal je kot klasičen glasbenik, delaven na ljubljanskem glasbenem pozorišču. Oba sta študirala v Avstriji in Nemčiji in nastopata v Evropi.

21.februarja je okrog 400 letoviščarjev z družinami in prijatelji napolnilo dvorano Brezmadežne za pustni banket in začetek praznovanja 40 letnice obstoja slovenskega letovišča v Boltonu.

22.februarja smo v Domu Lipa na občnem zboru zabeležili 25 let od prvih začetkov te naše tako pomembne ustanove v Kanadi.

Danes skupina poklicnih, vestnih in sposobnih mlajših Slovencev vodi ti dve ustanovi s pomočjo in v splošno zadovoljstvo vse slovenske skupnosti: Slovensko letovišče inž. John Kuri ml., Dom Lipa inž. Darko Medved, odvetnik Anton Klemenčič, brata John in Marjan Smolej, v prejšnjih letih pa zelo delaven Marko Žižek.

36 torontskih Slovencev je romalo 21.februarja v Rim k posvečenju našega kardinala. Vsi kanadski Slovenci bodo pa novega cerkvenega dostojanstvenika slovesno pozdravili 5.julija na Slovenskem dnevu na letovišču pri Boltonu. Za ta dan se pripravlja poseben program. Molimo za lepo vreme.

Za vsem delom in veseljem zaslišimo na Pepelnično sredo glas od vekomaj: "prah si in v prah se povrneš..." Spomnimo se modrega ljudskega pregovora: "Delaj kot bi večno živel in moli kot da jutri umreš!" Na srečno pot v večnost pa vodijo dobra dela. Misijonske tombole so k temu najlepše vabilo. Zato smo v nedeljo 1. marca do kraja napolnili dvorano pri Brezmadežni. Spomnili smo se pokojne Sestre Mirande in Tomaža Mavriča, zdajšnjega misijonarja v daljni Sibiriji in zbirali darove za naše

misijonarje na Madagaskarju, kjer odlikovanec francoske vlade, naš misijonar Perko Opeka gradi že več let mesto upanja za revne domačine.

Domobrantsko društvo TABOR je za nedeljo 1.marca pripravilo srečanje z majorjem Barrejem, našim rešiteljem iz Vetrinjskega polja v maju 1945. Za svoj 92. rojstni dan je prišel med svoje hvaležne prijatelje in ponovno izjavil, da je kardinal Ambrožič njegov kardinal, saj je bila Ambrožičeva družina begunska družina v Vetrinju.

Na občnem zboru Kanadsko-slovenskega kongresa v dvorani Brezmadežne sta pozdravila navzoče novi slovenski poslanik v Ottawi, dr. Božo Cerar in član slovenskega parlamenta mag. Marjan Šiferer. Zvečer je bil v dvorani kulturni program glasbe, petja in recitacij, ki ga je pripravil dr. Anton Kačnik. Nastopili so pianistka dr. Damijana Bratuž, solistka Sonja Čekuta in Kristina Szabo ter Dekliški zbor Plamen. Naslednji dan, v nedeljo 8.marca sta dr. Cerar in mag. Šiferer na seminarju Slovensko-kanadskega sveta srečala rojake pri Mariji Pomagaj. Poslanik Cerar se je pohvalno izrazil o teh seminarjih (4 v zimskih mesecih), ki so kot razgled po slovenski zemlji v gospodarstvu, politiki in zgodovini.

Po njegovem mnenju edinstveni program te vrste med kanadsko-slovenskimi društvi.

Za konec tedna 22.marca je naše mesto zagrnjal sneg. Pri nedeljskih mašah so bile klopi skoraj prazne. Pa se bo spet zvedrilo... Za postom pride Velika noč in cvetoča pomlad, spet bomo šli na delo, peli bomo in igrali, vmes pa molili, kakor sta nas draga mati in oče učila, da bomo srečno živeli in koristili sebi in bližnjemu.

Obisk veleposlanika dr. B. Cerarja v slovenski šoli.

Tajnica slovenskega veleposlanštva v Ottawi je telefonično obvestila ravnatelja sobotne šole pri župniji Brezmadežne, g. Blaža Potočnika, da želi ambasador obiskati našo šolo, ko se bo nahajal v Torontu 20. in 21. februarja.

Na petek 20. februarja se je udeležil koncerta dveh slovenskih glasbenih umetnikov Mojce Zlobko (harfa) in Franca Rismala (vijolina) v anglikanski cerkvi Church of Redeemer. Naslednje jutro pa se je oglasil ob 10 uri v naši šoli, kjer sta ga sprejela ravnatelj in njegova asistentka Sonja Kolenko.

Z ravnateljem je obiskal vse razrede, jim držal kratek nagovor in se z njimi tudi fotografiral v veliko veselje otrok. Prisostvoval je tudi pevski vaji otroškega zbora Mojce Dimperio, kjer so otroci zapeli kar tri pesmi njemu na čast, za kar se jim je lepo zahvalil. Učitelji in učiteljice so imeli z njim kratko sejo ob dobri zakuski. Zopet sta darovala hrano Richard in Marija Vitrih, za kar se jima vodstvo šole iskreno zahvaljuje. Ravnatelj je tudi prosil veleposlanika, da bi posredoval pri ministerstvu za kulturo, za nakup naših slovarjev, kajti cene so tako visoke in jih naša šola ne zmore kupiti. Ob koncu obiska se je ambasador zahvalil vodstvu šole za delo, ki ga nesebično vrši že na leta med slovensko emigracijo v Torontu.

Ob pol dveh popoldne se je poslovil od naš in naš ravnatelj ga je zapeljal na letališče, odkoder se je vrnil v Ottawa.

Etobicoke, 21. febr. 1998.

Blaž Potočnik.

Jubilejni koncert zbora Fantje na vasi

Po dolgih štirih letih se bodo zopet oglasili in nam podali koncert ob proslavi 20 letnice obstoja. Ta zbor je bil namreč ustanovljen na pobudo odbora "KARAVAN". Želeli so imeti pripraven moški zbor, ki bi pel vsak večer in vsako uro za časa KARAVAN in pokazal obiskovalcem mnogoterih narodnosti slovensko petje. To željo so povedali Lojzetu R., on pa takoj Stanetu L. Oba sta bila navdušena za to idejo in takoj začela zbirati pevce. Nista hotela posegati v cerkvene zборе in gledala, da bi bili v tem zboru zastopani vsi kraji Slovenije: Primorska, Gorenjska, Dolenska in Štajerska. In to se je posrečilo. Zbrala sta 12 pevcev in začeli smo z vajami. Samo brez učitelja! Kdo bo učil? Vsi smo bili za Naceta Križmana, ker smo vedeli, da je zelo sposoben in ni navezan na kakšen drug zbor.

Sla sva s Stanetom k Nacetu, a naju je prav na kratko odbil (imel je pač slabe izkušnje). Šele tretjič se je posrečilo, da je sprejel, ko je videl listo članov, s pripombo, da s tem ne bo nič. Poskusimo! Pokojni č.g. Kopač nam je bil zelo naklonjen in nam dal na razpolago pevsko sobo.

Začeli smo z vajami. Nace je bil vedno bolj zadovoljen, saj je imel same iskušene pevce. Hitro smo se navadili vsako pesem in po nekaj vajah smo že morali peti brez not.

Ko se je začela KARAVAN, smo imeli precej pesmi in smo vsako uro druge peli. Vsi obiskovalci, domači in tuji, so nas pohvalili.

Kakor sem že omenil je bil zbor namenjen samo za KARAVAN. Ko je bil pa ta končan, smo mnogi prosili, da bi še peli in pripravili koncert. Vsi smo bili za to in jeseni smo začeli z resnimi vajami. G. Kopač je rekel, če bomo imeli koncert v postu, ko dvorana ni zasedena, nam jo bo dal brezplačno - saj to je kultura - je dejal. Zmenili smo se za Cvetno soboto. Pri tem je ostalo in smo imeli koncerte nepretrgoma 16 let, za kar smo bili č.g. Kopaču zelo hvaležni. Naučili smo se tudi precej cerkvenih mašnih pesmi in kadar nas je g. Kopač potreboval, smo se z veseljem odzvali.

Zbor je gostoval: 4krat v Clevelandu, Windsorju, Guelphu, Kitchenerju, Londonu, Hamiltonu, Beamsvillu, Montrealu, po vseh letoviščih na vinskih trgatvah, ali kakršnihkoli proslavah. Maja meseca smo prirejali koncert Marijinih pesmi v naši cerkvi, ponovili pa tudi v Clevelandu v cerkvi Marije Vnebovzete.

Ta zbor, ki bo podal letošnji koncert, ni isti, kot je bil ob ustanovitvi. Zadele so ga tragike. Prva žrtev sem bil jaz. Radi tumorja na glasilkah, sem izgubil glas. Ravno radi petja so odkrili pravočasno in z obsevanjem so ga popolnoma uničili. (Po 12 letih mi ni treba več hoditi na pregled) Druga žrtev je bila žalostna. Frank Arhar je nenadoma umrl, tako je zbor zgubil dva druga basista.

dalje na str. 6

ZAHVALA

V sredo, 10.septembra, ob zatonu poletnega sonca je prenehalo biti srce skrbnega in ljubečega moža, očeta, in starega očeta - Janeza Pahulje st. Ze 28 let je tiho in v Boga verujoč, daroval bolečine in nadloge prav do 80 let starosti. Pogrešali bomo njegov nasmeh, zgled in pridnost za delo.

Prva zahvala naj gre č.g. T. Zrnecu, za podeljene zakramente v bolnici, molitve v pogrebem zavodu in vsestransko prijateljstvo družini. Istočasno gre zahvala č.g. J.Časlu, ki je pred leti vedno obiskoval Janeza v bolnišnici - St.Joseph Health Centre. Hodil je peš iz župnije Marije Pomagaj.

Zahvala gre tudi župniku č.g. I. Plazarju in č.g. J. Nosanu za daritev svete maše in za molitve na pokopališču. Obenem gre zahvala g.B.Potočniku, ki je spregovoril tolažilne besede v slovo prijatelju.

Iz srca se zahvaljujemo za prisotnost in prelepe poslovilne besede njegove Eminence nadškofa (sedaj kardinala) dr. A. Ambrožiča, pri obredih pogrebne maše ter zadnji blagoslov krste.

Janez je bil ljubitelj slovenske pesmi, še sam je bil član župnijskih zborov. Zato prav lepa hvala vsem pevcem z g. N. Križmanom na čelu in organistu g. J.Oražmu.

Letovišče je bilo njegov drugi dom. Tam je bil s prijatelji ob ognju in balinanju. Hvala vsem prijateljem in letoviščarjem, ki so darovali cvetje, za svete maše ali za Dom Lipa.

Kot zidar se je Janez veselil v izbranem poklicu. Zahvaljujem se vsem njegovim iskrenim prijateljem, ki so prišli se posloviti od njega v pogrebni zavod. Pokazali so veliko spoštovanje do pokojnega.

Hvala vsem, ki so nam kakorkoli bili v pomoč in vzpodbudo, posebno fotografom g.S. Ugovšku, Heleni Hočevar in g. R.Kerstnik ter g.M. Ulčar za ozvočenje.

Naskrenejšo zahvalo izrekamo sorodnikom, ki so nam stali ob strani v teh težkih dneh. Omenimo naj brata Staneta z družino, sestrične Anice Hočevar, Ivana Zakrajška, Emo Štrucelj, in Mici Verhovšek z družinami ter nečaka Milana Trpin z družino.

Zahvala tudi nosilcem krste k zadnji. počitku: Tone, Peter in Mark Pahulje, Frank Hočevar, Viktor in Roman Zakrajšek

Dragi "ata", počivaj v miru v tej kanadski zemlji. Bodi nas priprošnik pri Bogu in naš varuh!

Zalujoč: žena Zinka, hčerka Marinka z družino, sinova Andrej in Janez ml.z družinami, brat Stane z družino, sestra Anica z družino v Argentini, brat Vinko in svakinja Nežka z družinami v Sloveniji ter ostalo sorodstvo

"Oče ti moj, kje si nocoj,
Oče ti moj, glas slišim Tvoj,
Oče ti moj, glasno zapoj,
Oče ti moj, pel bi s teboj."

(Andrej Pahulje)

nadaljevanje s str. 5

Še se niso zacelile rane, ko je treščilo med nas, da je umrl Božo Cerar, mogočen solo-baritonist. Mislili smo, da je zbora konec. Toda Nace je napolnil vrzel s tremi novimi pevc, nekaj pevcev pa presedlal. Je pa velika škoda, ker pesmi kjer je Božo pel solo, ne morejo peti. Je pa zbor še vedno dober in poje vsako prvo nedeljo pri drugi maši. Pri letošnjem koncertu bo sodeloval tudi dekliski zbor, ki ga je ustanovil č.g.Zrnec. Njemu so tudi pele v dvorani, ko je obhajal zlato mašo novembra lani.

Zaključili pa bodo pevci obeh župnij, tudi pod vodstvom Naceta Križmana.

PRIDITE POSLUŠAT, NE BO VAM ŽAL!

L.R. (LOJZE) RIGLER.

+ prof. France Bergant

Slovenska radio postaja (g.Vasle) v B.Aires je dne 21.februarja presenetila z žalostno novico, da je 19.februarja na poti na Cerro Capilla umrl duhovni oče Castelarske pristave prof. France Bergant. Ljubil je gore in zadnja leta je prebil svoje počitnice v Barilochah. 21.februarja se je po svoji želji podal na pot v družbi nečaka Andija, prijateljev Janeza Krajnik z nečakom in Dinka Bertoncelja. Ves srečen je občudoval gore. Z Bertonceljem sta zaostala za skupino in občudovala lepoto gora. V svoji želji je posnel nekaj fotografskih slik. Živahno je kramljal s spremljevalcem Dinkom, utrujen pa si je želel odpočiti. Na koncu steze po strmih pobočju se je naslonil na nahrbtnik in omahnil. Dinko Bertonceelj je zaman poskušal vse, da bi ga osvestil. O nenadni smrti je obvestil prijatelje, ki so ju čakali nekoliko višje. Predstavljate si grozo, ki jih je zadela!

Gorska služba Cluba Andino Bariloche je pokojnikovo telo spremila v Bariloche. Prepeljali so ga v farno cerkev Medalla Milagrosa. Številni prijatelji, med njimi letoviščarji, so ga hodili kropiti v petek do sv. maše, ki sta jo darovala delegat prelat Joze Škerbec in župnik Branko Jan. Celebrirana maša je bila v sobotodopoldne. Somaševali so bariloski škof msg.Ruben Frassia, Brank Jan in župnik Imm. Concepcion p. Emilio Barassich (SDB) in pokojnikov študijski prijatelj p. Vincente Lauro.

Pogrebne molitve po sv. maši je opravil škof Frassia. Sledili so govori, Tineta Vivoda v imenu ZS, Helene Dolinšek v imenu pristavskega društva in Mije Markož v imenu Prešernove šole, kjer je bil pokojnik 18 let skrben katehet. Pristavčane so s prisotnostjo dopolnjevali Franc Zurc z ženo, Vero, s hčerko Manjo in Matjazem Cecem. Omenjeni so bili najozji sodelavci pristavskega duhovnega očeta prof. F. Berganta.

Po opravljenih pogrebnih molitvah so prijatelji krenili pod vznožje Cerro Loppeza na pokopališče gornikov, oddaljenega 25 km od mesta. Matjaz Jerman je pripravil v skalnato zemljo grob. Žalno slavje se je po škofovem slovesu končalo s petjem.

France Bergant se je rodil 16.aprila 1931 v Moravčah. Imel je štiri brate in eno sestro. V začetku maja 1945 se je vsa družina umaknila pred partizani na Koroško. Po prihodu v Argentino je dopolnil gimnazijske študije in prva leta teološkega študija pri salezijancih v Bernalu, nato pa vstopil v slovensko seminarišče v Adroguetu. V duhovnika je bil posvečen 18.12.1960. V letih 1960 -1966 je pastiroval v Caserusu. Odtod je odpotoval v Rim in nadaljeval študije na Papški lateranski univerzi. Tu je končal licenciat. teologije in zaključil leta 1967 v Jeruzalemu. V letih 1968-1973 je opravljal službo izseljeniškega duhovnika v Angliji s sedežem v Londonu. Kmalu se je odločil za svetopisemske študije v letih 1973 do 1075. Istočasno je skrbel za Slovence v Milanu.

Po vrnitvi v Argentino je postal dušni pastir za Slovence v San Martinu. Leta 1980 je postal dušni pastir za rojake v mestu Castelar in v okolici. Na Pristavi je imel redne nedeljske svete maše, vodil duhovne obnove, ob sobotah pa se je posvečal veronauku za mladino. Prvi petki so mu bili ljuba verska pobožnost.

Prof. Franc Bergant je bil sveti, skromen in zelo požrtvovalen duhovnik. Obiskoval je bolnike in spremljal na zadnji poti številne rojake.

Slovenska pristavska skupnost je izgubila duhovnega očeta. Vsi ga bomo ohranili v najlepšem spominu.

Družinam naše iskreno sožalje!

Pristavski.

KNJIGA O TIGR-U

Proti koncu leta 1977 je izšla v Ljubljani knjiga o TIGR-u, osvobodilni organizaciji Primorcev, ki je nastala kmalu po prvi vojni, se borila proti fašizmu in za priključitev dežele k Jugoslaviji.

Knjigo je pripravila dr. Mira Cenčič iz Špetra pri Gorici. Obdelala je zapiske, ki jih je hranil učitelj Anton Rutar iz Cadrge nad Tolminom, dolgoletni tigrovec. V knjigi je zajeto delovanje te organizacije na Krasu in na Vipavskem.

V tej knjigi se nam odkrivajo številne osebe in njihova pogumna dejanja, ki so bila po drugi svetovni vojni prisiljeno zamolčana. In to iz preprostega razloga: osvobodilni boj slovenskega naroda je moral sovpadati z začetkom druge svetovne vojne leta 1941, torej s partizanstvom pod nadzorom komunistov.

V primeru tigrovcev pa se je ta osvobodilni boj začel že vsaj leta 1924 in ni pomenil komunistične revolucije, temveč pravi narodno osvobodilni boj. Takega boja komunistična Jugoslavija ni priznavala. Še več! Kolikor je bilo o njem spomina, ga je bilo treba izbrisati. In res so tigrovce ne samo zamolčali, temveč tudi preganjali. Še zlasti z obtožbo, da so bili angleški vohuni. Mnogi so se morali zateči na italijansko stran.

Šele po koncu Jugoslavije je bilo mogoče, da je o TIGR-u izšlo nekaj knjig., med katerimi je ta knjiga nedvomno najboljša. V njej so končno zapisana številna imena primorskih domoljubov, ki so se proslavili s svojim nesebičnim delom in pogumom.

Njihovi potomci in sorodniki čutijo ob tem veliko zadoščenje. Kjerkoli je bila knjiga predstavljena, je vsled tega požela veliko zadoščenja, hvaležnosti in priznanja, da so bili vsi ti idealni ljudje končno oteti pozabe.

Dr. J. Šavli.

Zboru FANTJE NA VASI in njihovemu pevovodji g. Nacetu Križmanu ob 20. letnici njihovega kulturnega doprinosa slovenskemu ugledu v svetu, iskreno čestitamo!
Uredn./Uprava S.D.

Canada, Quebec and the next referendum

by
Tomaz Mauser

In the aftermath of the razor-thin victory by the "No" side in the last Quebec referendum on sovereignty, Prime Minister Jean Chretien spoke to a gathering of Liberals in Toronto. Using a baseball analogy, Chretien claimed that, like the 1993 Toronto Blue Jays who won the World Series that year on Joe Carter's winning home run in the bottom of the ninth inning, in the end our side won the referendum. Other political observers, perhaps less sanguine than the Prime Minister, could be excused in using a timeless military axiom in describing the outcome of the 1995 Quebec referendum: A battle has been won, but the campaign is not over.

Since the last Quebec referendum on sovereignty, Ottawa has oscillated between a "soft" strategy and a "hard" strategy in its political dealings with Quebec. The "soft" strategy - Plan A as it is known in political circles - follows a conciliatory approach towards Quebec: The passage of a motion in the House of Commons recognizing Quebec as a distinct society; showing that federalism is sensitive to provincial concerns by devolving federal powers to the provinces in, for example, job training; supporting the Calgary Declaration, wherein the English-speaking provinces united in declaring that Quebec was a "unique" society.

The "hard" strategy - Plan B as it has come to be known - contains a "reality check" approach designed to clarify the rules of the game as they apply to Quebec's claim to an inherent right to self-determination. Plan B is crystallized in Ottawa's reference to the Supreme Court of Canada for a non-binding legal opinion on Quebec's self-proclaimed right to independence.

Ottawa's reference to the Supreme Court was the result of a 1995 legal challenge by Guy Bertrand, a Quebec City lawyer, to obtain a permanent injunction stopping all referendums in Quebec. While Bertrand - once a passionate Quebec separatist - failed to obtain the injunction, a Quebec court ruled that Quebec's referendum bill repudiated the Constitution. Following the referendum, the Parti Quebecois government sought a legal dismissal of the permanent injunction, arguing that the courts did not possess the authority to rule on what was viewed as a strictly political issue. In August 1996, a Quebec judge ruled against the Quebec government and it subsequently withdrew from the case.

Since that ruling, the Quebec government has consistently held its point of view: The people of Quebec, not the courts, will decide the future of Quebec. In response, Ottawa has made a reference to the Supreme Court seeking a legal definition of the limits of Quebec's self-proclaimed right to independence from Canada. In particular, the Supreme Court was asked three questions:

1. Can Quebec unilaterally secede from Canada?
2. Is such a unilateral act recognized under international law?
3. In the event that international law and Canadian law differ on this issue, which one takes precedence?

The political reaction to Ottawa's reference to the Supreme Court has been extremely negative. Quebec Liberals, Federal Progressive Conservative Party Leader Jean Charest and so-called "soft" Quebec nationalists have joined with Quebec sovereigntists in loudly condemning Ottawa's "get tough" legal maneuver.

What of the Parti Quebecois government? In a politically masterful approach, Premier Lucien Bouchard and his cabinet have shown Quebecers that its government is fiscally responsible by eliminating the annual budget deficits, that it can manage the economy by seeking to attract foreign investors and that it can respond to a crisis quickly

and effectively as in the particular case of the recent ice storm. In effect, Bouchard has shown that the Quebec government is a highly effective manager of Quebec's interests, a positive factor when the next referendum is held in Quebec.

It is a virtual certainty that another referendum on sovereignty will be held in Quebec following the re-election of the Parti Quebecois government. If the "Yes" side were to win a future referendum, would Ottawa recognize the results and negotiate in good faith with Quebec on a new partnership? Could the Supreme Court issue an ambiguous legal opinion on Ottawa's reference, thereby muddying the political waters and causing confusion to reign in the interpretation of a victory by the "Yes" side in a Quebec referendum and in any subsequent negotiations between Ottawa and Quebec City?

While a legal definition of the right of secession needs to be clarified, this should be done within the context of constitutional reform. However, to achieve success in constitutional renewal, Prime Minister Chretien must overcome his inherent caution and conservatism in dealing with this issue, the Quebec Liberal Party must be elected as the government in Quebec and the English-speaking Canada must collectively choose to resolve the issue of Canada-Quebec relations one and for all time. Our side may have won the 1995 referendum in Quebec, but the campaign is not over.

Pismo iz domovine.

... Stara jugoslovanska klika se je namreč okrepila in je v Sloveniji prevzela pod svoje nadzorstvo praktično ves tisk, tv in radio. Preko teh sredstev razširja vsemogoče, skuša napolniti glavo slovenski javnosti, predvsem pa jih odvrniti od zgodovinskih spoznanj in ustaviti prodor zavesti o slovenski zgodovinski državi.

Vaš list je vztrajno zastopal slovensko državno idejo skozi cela desetletja, ko so jo tudi v svetu prikazovali kot utopijo, kot noro misel in ko je emigracija po večini usmerjala svoje prizadevanje za nekomunistično Jugoslavijo, v kateri naj bi bili Slovenci, v demokratičnem vzdušju najbolj zavarovani.

Doma smo vedeli, da vsakršna Jugoslavija ni nikakršna rešitev za Slovence. Toda misel na samostojno Slovenijo je dušil neverjeten teror. Končno pa je prav ta zmagala, tisto, kar je Vaš list stalno zastopal.

Ostanite torej zvesti tej smeri tudi sedaj, ko ste verjetno edino glasilo, ki je ostalo svobodno! Podpis zadržan.

nadaljevanje s str. 2

z industrijskimi središči. Ruska politika zasleduje iste cilje in načrte tudi danes. Če primerjamo rusko ofenzivo na Berlin, januarja 1945, z nemško obrambo, nam številke obeh sil pojasnjujejo nemški propad. Hitler je razpolagal v obrambi z 153 divizijami, imel pa je premalo tankov (3.500) in 2740 letal. Rusi so v ofenzivi razpolagali s 6.250 tanki, 7.500 letali in s 41 tisoč topovi. Hitler se je vdajal umišljenosti nepremagljive nemške vojske. Ni zaupal svojim generalom in pozabil na življenjsko

resnico, da v odločitvah odloča človek z resnico in dejstvi. Goebels zatrjuje v svojih spominih, da je Hitler že leta 1942 fizično in duševno zelo opešal. Odrekel je zaupanje sposobnim generalom kot Romelu in Jodlu ter odklanjal oborožitev tisočev ruskih ujetnikov, ki so bili pripravljene za boj proti boljševikom.

Nemške divizije niso zasedle Ukrajine. Stalin je pravočasno izselil iz dežele en milijon 650.000 Ukrajincev nemškega porekla. Hitler je računal na njihovo sodelovanje, Stalin jih je kruto uporabil v Sibiriji, mnogi še danes živijo v skupinskih naselbinah in čakajo na čas, ko se bodo lahko vrnili v današnjo svobodno Ukrajino. Iz Ukrajine se je do sedaj naselilo v Nemčijo le malo Ukrajincev nemškega porekla.

Ta dejstva so le del zgodovine. ZDA so z atomsko bombo na Hirošimo in Nagasaki nakazale svetu novo svetovno politiko. Pesimisti se boje, da njihov gospodarski sistem, ki danes vlada na planetu, ni jamstvo miru in blagostanja.

MIR NA PLANETU?

Kdo ga danes lahko zagotavlja človestvu? ZN, EZ in Nato so danes nedvomno sile, ki so že dokazale svojo moč na Bližnjem Vzhodu in na Balkanu. Ta status quo bo obstal, dokler bodo velesile, zlasti ZDA in Anglija, zvesti svojim političnim in vojaškim odločitvam. Položaj na Bližnjem Vzhodu se zaostruje in Husseinov pristanek, da komisija ZN končno ugotovi v koliko Irak razpolaga z ogromnimi količinami orožja, atomske energije in kemičnih surovin, še ni jamstvo miru v deželah na Bližnjem Vzhodu, kjer vlada kljub petrolejskemu bogastvu revščina in pomanjkanje živil. Iran in Saudi Arabija hočeta zvišati petrolejsko ceno in s tem kriti nakup nujno potrebnih živil. Saudi Arabija je danes največji proizvajalec surovega petroleja. Iran že dalj časa vstraja, da Arabija zniža petrolejsko produkcijo od 8,7 milijonov "barrel"ov dnevno, da bi s tem obdržala petrolejske cene. Iran zaostaja s proizvodnjo petroleja na drugem mestu - dnevno 3,94 milijonov barrelov. Varnostni svet ZN je 20. februarja pristal na zamenjavo petroleja z živili v vrednosti 5.200 milijonov dolarjev. To v 6. mesecih.

Razvoj nas vodi v čase Otomanskega cesarstva s prodiranjem islamstva v Evropi in Afriki. Napredovanje islamstva postaja vsaki dan večja svetovna zaskrbljenost.

Politolog Johnson trdi, da je islamstvo l. 1979 naraslo za 137 milijonov Allahovih duš. S tem vprašanjem se bavi v Moskvi prezident Jelcin, na Balkanu, v Bosni in Albaniji, NATO, ZDA in ŽE. Zadnja leta se je preselilo s Kosovega v Makedonijo 200 tisoč Albancev.

Boj sistemov-terrorističnega in demokratičnega se vedno bolj zaostruje. Problem ni samo Združena Evropa, še bolj bodočnost rdeče Kitajske. Kaj nam bo prineslo novo stoletje v novem tisočletju, ni jasno. Mednarodna banka je že odobrila rdeči Kitajski velike denarne vsote pod pogojem, da Peking dopusti človekove pravice in vsaj nekaj demokracije.

KAJ PA MAJHNI NARODI?

Ali bodo majhni evropski narodi preživeli v novem tisočletju, se danes sprašujejo politologi in ideologi. ZE načrt povezati evropske dežele v močan gospodarski kontinent, je še daleč od uresničenja. Kočljiva je tudi bodočnost narodnih manjšin, tudi slovenskih. IDEJE o gospodarski povezanosti z Benečijo (Furlanijo), Koroško in Trstom in RS so lepe. Avstrijski tisk je temu vprašanju posvetil nekaj resnih predlogov. Tudi Italijani se zavedajo, da je TRST BREZ SLOVENSKEGA ZALEDJA prepuščen gospodarskemu propadu.

CVETNA NEDELJA 1941...

Te dni poteka sedem in petdeset let od tragičnih dni, ko je Hitlerjeva vojska "zavojevala" Slovenijo.

Preberite, kaj je o teh dogodkih napisal g. Mirko Geratič, v svojem Dnevniku. ur.

KRIŽEV POT SLOVENCEV SE PRIČNE...

Razmere v Evropi so bile proti koncu leta 1940 čudno napete. Nemci so silili na Balkan. Hitler je zahteval naj se Jugoslavija priključi Osi. Jugoslavija se je dolgo otepala, navsezadnje se je le vdala in 25.marca je bil podpisan na Dunaju sporazum. Jugoslavija je bila vključena v trojni pakt. Hitler se je obvezal, da bo spoštoval meje Jugoslavije, istotako Mussolini. Toda nihče do danes ne ve, kaj je bilo v tajnih klavzulah.

Dne 25.marca 1941 me je srečal mestni župan dr. Juvan. "Povem vam odkrito, ne pričakujte nič dobrega"...

Dne 26.marca je v Beogradu izbruhnil puč, ki ga je vodil general Simović in dvorska polkovniška klika. Zaprli so kneza Pavla in namestništvo, oklicali mladoletnega Petra za jugoslovanskega kralja Petra II. Dijaštvo je šlo na ulice, zlasti v Beogradu in klicalo:

"Bolje rat nego pakt!" Demonstracije so bile tudi v Ljubljani in Mariboru. Nezrela mladina. V Mariboru je odšel že 26.marca nemški konzul. Vedeli smo, sedaj pa bo nekaj.

Ukazali so od zgoraj proslave. Naj bi v Zadržni dvorani na skupnem zborovanju jaz govoril. Ko sem menda 27. marca sedel v parku in premišljal, kaj naj povem, me je srečal nek gimnazijski profesor in dejal "Ne hvali jugoslovanske vojske".

Imel je prav. Ta se je začela umikati iz severne meje. Mi zato niti vedeli nismo.

V soboto 5.marca je bilo v Mariboru vse kakor pred veliko nevihto. Skoro nikogar ni bilo na sprehod.

Nedelja 6.aprila. Po navadi grem k maši v stolnico. Bila je Cvetna nedelja. Mašniško posvečenje. Na škofiji so vedeli kaj bo. Zato so pohiteli. Med sveto mašo, med mašniškim posvečenjem zatulijo sirene in že smo slišali bobnenje nemških bombnikov.

Vse je bilo preplašeno, vendar jih je večina vstrajala do konca, ko so novomašniki skupno podelili svoj novomašniški blagoslov.

Ves dan so drveli bombniki nad mestom, le enkrat je neki bombnik z rafalom obsul železniško postajo.

Bili smo odrezani od sveta. Nismo vedeli kaj se dogaja v St. Ilju, v SI ov. goricah, nekaj km od Maribora, niti ne, kaj se godi v Radgoni. Klicali smo štabno poveljstvo. Ni odgovora. Kličemo mestni vojaški urad. "Ne vemo nič, smo odrezani"...

Nekaj mladine, zlasti dijaki (med njimi tudi podpisani) so hiteli v vojsko kot prostovoljci. Šli so v smeri proti Slovenski Bistrici, Konjicam v Celje. Od tam v vojaški opremi in oboroženi v Zagreb, kjer so jih v četrtek zajeli Nemci in mnoge odpeljali v ujetništvo.(op.ur.)

V torek 8. aprila sva bila s T. Caretom na Kalvariji. Po mestu vse tiho. V smeri od Pesnice sva slišala posamezne strele, kot bi šli lovci na - zajce.

V sredo zjutraj so vkorakali Nemci. Kakor veletok: tanki, topovi, vojaštvo...nepregledne vrste. Ure in ure se je valila ta reka. In proti tej lavi tankov, topov in izvrstno opremljene armade naj bi se borila takozvana jugoslovanska vojska z volovsko in konjsko vprego? Pripovedovali so mi pozneje, da so že dva dni pred nemško invazijo vojaki zapustili bunkerje in protitankovske jarke vzdolž vse severne meje... Do boja sploh ni prišlo. V Radgoni so jugosl. oficirji popivali v kleti šampanjce Clotharja Bouvierja, v istem času so pa Nemci v čolnih prebredli Muro in padli smešno majhni posadki v hrbet. Edina žrtev dne 6.aprila 1941 je bil župnik fare sv.Petra preč.g. Anton Gaber. Skozi okno je gledal na Nemce, ki so prihajali in eden ga je ustrelil. *Če kdo govori o bojih, ki so bili v okolici Maribora, zavestno laže.*

Tunei, ki je vezal Avstrijo z Jugoslavijo, so Jugoslovani razstrelili. Prav tako v Mariboru Glavni most, železniški most in brv preko Drave pri Studencih. Pa je bilo res škoda dinamita...Že nekaj ur pozneje so Nemci napravili pontone in korakali nemoteno skozi vso Slovenijo.

"Nepremagljiva" jugoslovanska armada je razpadla kakor hisa iz lepenke. Generali in višji oficirji so bili strategji pri ženskah, na bojnem polju so pa odpovedali.

Vmes je bila peta kolona, nemški špijoni in komunisti. Mesto šrapnelov - gnile pomaranče, čevlji vsi pomešani, skratka nered in kaos.

Hrvati so 10.aprila oklicali HRVATSKO NEZAVISNO DRŽAVO. Iz Italije se je zmagovito vrnil dr. Ante Pavelič kot vodja nove državne tvorbe.

Nekateri zamerjajo Hrvatom, da so v tej usodni uri izpodkopali tla Jugoslavije. Ni prav ničesar za zameriti. Srbi so vsa leta preganjali hrvaški živelj, so streljali v parlamentu na hrvaške poslance, dva ubili, Stjepana Radiča smrtno ranili. Pozneje je ranam podlegel. Ubijali so hrvaško inteligenco, ravnali še hušje kot Turki.

Zakaj Slovenci takrat niso storili ničesar? O da, šli so se poklonit Mussoliniju v Rim...

Marko Kranjc in bivši samostojni poslanec Ivan Pucelj sta iskala stikov z nemškim generalom v Celju z namenom, da bi Spodnještajerska ne bila deljena, ampak bi ostala kot celota v Reichu. Toda general jima je po kratkem ogovoru dejal: "Fuehrer je že odločil". Tega do sedaj nisem nikjer čital, videl sem pa pri Marku Kranjcu v Unionu rokopis poročila na vodstvo SLS izven Jugoslavije...

NASILJA SE PRIČNO

Nekega dopoldne sem bil v gostilni v Gosposki ulici. Bilo je pred velikonočno nedeljo. Vstopilo je nekaj nemških vojakov. Niso bili prav nič naduti. Eden je dejal: "Nas se ni treba bati. Toda ko pride Gestapo, boste videli kaj to pomeni."

Na Velikonočno nedeljo je prišel ukaz, da morajo v teku 24 ur izginiti vsi slovenski napisi. Na samo velikonočno nedeljo so morali lastniki gostiln in drugih obratov snemati slovenske napise in jih zamenjavati z nemškimi. Na velikonoč. ponedeljek je prišel v Maribor Hitler. "Napravite mi Spodnještajersko nemško"... To je bil njegov ukaz. - Prepovedana je bila vsaka slovenska beseda v cerkvi, šoli in uradih. Slovensko inteligenco, zlasti duhovnike in profesorje so izgnali na Hrvaško.

Skozi nekaj tednov so vsako noč po ulicah drveli pošastni kamijoni. Gestapovci so trkali na vrata zavednih slovenskih družin. Samo eno uro časa so imeli, potem so jih pa naložili na kamijone in ljudi kot živino zaprli v meljsko vojašnico. Od tam pa na razne kraje Hrvaške in Srbije.

Izgnani so bili vsi, ki niso bili rojeni na Spodnještajerskem. Vsi Kranjci, Primorci. Od Spodnještajerskih domačinov vsi duhovniki z malimi izjemami. Vsi profesorji in učitelji ter vodilni uradniki. Skratka vsi, ki so bili nosilci slovenske narodne zavesti. Že na Veliki četrtek so prišli Gestapovci v stolno župnišče in iskali Marka Kranjca. Ta je zbežal že pred Cvetno nedeljo. Isto jutro so aretirali podžupana Franca Žebota ter ravnatelja Cirilove tiskarne preč. g. Franca Hrastelja (danes kanonik mariborske škofije). Žebot in Hrastelj sta bila odvedena v Dachau. Hrastelj se je srečno vrnil, Žebot je bil izpuščen na intervencijo Vatikana 1. 1944 ob Veliki noči ter bil ponovno aretiran Septembra 1944 ter vrnjen v Dachau. Tam je umrl za legarjem tik predno so vkorakali Amerikanci.

Po Beli nedelji se je začel splošen progon vse slov. inteligence in duhovnikov. Slovenski frančiškani v Mariboru so morali pomagati rušiti pravoslavno cerkev na Grajskem trgu, duhovniki pa pometati ceste in konjske odpadke z golimi rokami. Meljska vojašnica je bila prenatrana.

Muzej novejšje zgodovine
Monika Kokalj Kočevar
Celovška 23
1000 Ljubljana
Slovenija

Datum: 18. 2. 1998

Spoštovani,

v Muzeju novejšje zgodovine v Ljubljani pripravljamo junija 1999 razstavo o slovenskem domobranstvu. Primanjkuje nam materiala, zato prosim, če bi bilo možno, da objavite naš članek, ki bi, upamo, vzbudil ljudi, da nam prinesejo, pošljejo ali prodajo material, ki ga potrebujemo za verodostojno zgodbo razstave.

Že vnaprej se Vam zahvaljujem in Vas lepo pozdravljam.

Monika Kokalj Kočevar
/kustosinja/

Upajmo, da poslani predmeti ne bodo končali v pečeh papirnice na Količevem.

V dneh 5.-7. marca je bila v Muskoka Sands "Forestry-wildlife in Stewardship" konferenca. V okrilju te je bil zadnji dan, v soboto, organiziran študijski izlet na Planina Ranch farmo, kjer ravno v tem času izsekavajo po ecooloških standardih 660 acrov gozda. Obiska se je udeležilo kakih 100 navdušenih ekologistov. Lastniki Planina Ranch so ob tej priliki sprejeli "1998 Muskoka-Perry Sound Stewardship Award" za njihov doprinos k "good forest management and wildlife practices" v njihovem gozdu.